

Dagsordenens enkelte punkter.

I. Generaldirektørens beretning.

Emnet for generaldirektørens rapport i år var: Industrialiseringen og arbejdskraften.¹⁾ Generaldirektør *David A. Morse* beskæftiger sig heri med forskellige sociale og arbejdsmæssige problemer, som direkte har betydning for industrialiseringsprocessens retning og hurtighed, og med hensyn til hvilke ILO kan iværksætte fornødne foranstaltninger for på positiv måde at fremskynde gennemførelsen af ønskerne hos de lande, der er i færd med industriudvikling.

Det må være ILOs opgave at påse, at den industrielle udvikling anvendes til sikring af den sociale fremgang. Organisationen må bistå landene ved formuleringen og gennemførelsen af deres arbejdsmarkedspolitik og ved udviklingen og anvendelsen af arbejdskraftreserver for derved i videst mulig udstrækning at bidrage til industrialiseringsprocessens gennemførelse samt overvindelse af de vanskeligheder herved, som udspringer af manglende hensyntagen til den menneskelige faktor.

I debatten i år deltog over 200 talere, som dels kommenterede de retningslinjer, der var afstukket i rapporten for industrialiseringen og arbejdsmarkedspolitikken, dels fremhævede enkeltheder, der var af betydning for de enkelte lande i deres fortsatte bestræbelser for videre udbygning. Mange fremhævede herved den rolle, ILO forventes at kunne spille i denne forbindelse.

Arbejdsminister *Dinesen* holdt den 14. juni følgende tale i forbindelse med diskussionen om generaldirektørens rapport:

Hr. præsident.

Lad mig først lykønske Dem til valget som præsident for denne den 50. internationale arbejdskonference.

Selv om organisationen ikke i denne anledning selv passerer noget rundt antal år — det varer 3 år endnu — så er dog selve den kendsgerning, at der indtil nu er afholdt 50 internationale arbejdskonferencer til behandling af arbejdsmæssige og sociale forhold dog af så stor betydning, at begivenheden bør markeres med nogle ord.

Først og fremmest er der anledning til at kaste et blik på selve organisationen og spørge, om den fortsat er i stand til at løse de opgaver, den står for.

Vi har i de senere år beskæftiget os indgående med organisationens program og struktur og har herigennem søgt at imødekomme de udfordringer, som udviklingen stiller os overfor.

Arbejdsbureauets struktur er allerede til en væsentlig grad tillempet denne udvikling, og arbejdsprogrammerne er i vidt omfang taget op til revision. En særlig komité under styrelsesrådet arbejder fortsat med problemerne. Det er en proces, der ikke kan eller bør afsluttes, idet der hele tiden vil stilles nye krav om bistand og tilpasning. De fundamentale mål for organisationen er dog fortsat de samme: uddannelse, beskyttelse af særlige grupper, højnelse af levestandard og sociale niveau, teknisk og anden bistand til udviklingslande.

På dette område er det ikke ILO's opgave at gå ind for noget bestemt synspunkt eller særlig samfundsopfattelse, men at arbejde for betydningen af samarbejde og udveksling af erfaringer mellem de forskellige lande, de forskellige regioner, de forskellige samfundsopfattelser.

Det er således ikke blot ILO, som skal tilpasse sig udviklingen. Alle medlemslandene bør tage dens forhold på disse områder op til overvejelse fra tid til anden. ILO er ikke en organisation, som i sig selv er et endemål; den er et redskab for medlems-

¹⁾ *Report of the Director-General, Report I (Part I) Geneva, 1966.* Rapporten er oversat til svensk. Industrialiseringen och Arbetskraften, Stockholm 1966. Oversættelsen er foretaget af ILO-komiteen, kgl. Socialdepartement, Stockholm.